

Beste familie, vrienden, collega's, minister,

Welkom op deze bijzondere plek in Warnsveld, de Tuin van Bezinning.
Een monument, dat velen van ons wilden, om een reden die niemand wilde.
Het verlies van een geliefde, een vriend, een collega tijdens de dienst.
Door een noodlottig ongeval of door geweld.
Hier herdenken we alle politiemensen, die sinds 1946 zijn omgekomen.
Uit het oog, maar niet uit ons hart. Want of het nu kortgeleden is of veel langer
geleden, rouw kent geen eindtijd.

Wat voor jullie geldt, is voor mij niet anders.
Ook ik weet nog precies waar ik was toen ik het hoorde, 12 augustus vorig jaar.
Ik was op vakantie, toen ik het nieuws hoorde dat niemand wil horen.
Onze collega Hawal heeft een aanrijding gehad, tijdens de specialistische
motoropleiding. Omstanders, hulpdiensten en collega's hebben alles op alles gezet
om hem te redden, maar hulp mocht niet meer baten.

Zijn tragische dood liet diepe sporen na binnen de hele politieorganisatie.
Niet alleen bij zijn directe collega's, maar binnen elke eenheid, binnen elk team.
Op zulke momenten ervaar je de kracht, de warmte en verbondenheid in ons korps.
We zoeken elkaar op, delen verhalen, delen het verdriet.
We voelen allemaal hoe kwetsbaar we zijn in het werk.

Ik ken je niet, maar 1 van ons is weggevallen en dat doet erg veel pijn. Ook bij mij.
Dat schreef een collega op intranet.
Daarmee verwoordde hij niet alleen mijn gevoel, maar ook dat van iedereen die
Hawal niet persoonlijk kende.
Collega's uit het hele land, want het verlies van één, is een verlies voor ons allen.

En wie Hawal wel kende, noemde hem een opvallende collega in onopvallend werk.

Een scherpe waarnemer, met een snelle tong en een gulle lach.
En in elke grap zat wel een seintje.

Hawal maakte met de leiding bespreekbaar wat er leefde onder collega's.
Als een soort woordvoerder van het team. Altijd eerlijk, positief kritisch en niet bang om het gewoon te zeggen. Met in de weekbriefing vaak een scherpe noot, maar wél met respect. Het maakte dat er naar hem werd geluisterd.
Ook door nieuwe collega's of collega's in opleiding die hem als coach kregen.
Die, net als alle anderen, dag en nacht een beroep op hem konden doen.
Want of hij nou terugkwam van een lange dienst of met familie was weggeweest, hij kon zo 's avonds weer instappen als dat nodig was.
En zelfs vakanties werden verzet, om naar de motoropleiding te kunnen.
Hawal was een hoogvlieger.
Hij zocht graag de grenzen op van wat er met een drone allemaal kon. Of ging er net overheen, toen hij een keer werd uitgedaagd. Zo raakte hij er één kwijt boven een meer. En met een andere drone, die net nieuw was, vloog hij bij de eerste test meteen een boom in.

Hij was gepassioneerd voor zijn werk en trots op zijn vrouw Shirin en dochters Maya en Nila. Shirin is hier vandaag aanwezig. Samen met vrienden en collega's om Hawal bij te schrijven bij de andere 170 namen op dit monument.
Namen die ons herinneren aan de schaduwkanten van ons vak.
Politiemensen die het leven lieten, terwijl ze dat van anderen wilden beschermen.

Die kwetsbaarheid, daar ben ik me elk dag van bewust.
Ik sprak erover, toen ik onlangs bij mijn Duitse collega op bezoek was.
Hij heeft een herdenkingsbeeld, dat hij kan zien vanuit zijn werkkamer.
En hij zei: 'Dat heb ik ook daar laten plaatsen zodat ik elke dag eraan word herinnerd hoe kwetsbaar wij zijn en dat ik er geen naambordje van een overleden collega bij wil.' Die verantwoordelijkheid voel ik ook als korpschef.

Daarom ga ik, ook zonder dat we hier herdenken, vaak naar deze Tuin van Bezinning.

Het is een plek vol symboliek. Ontworpen als een blad van de acanthus, een plant die zich stevig vasthoudt aan de rotsen en elke storm trotseert. En er is een oud verhaal over een acanthus, die op het graf van een held groeit. Een symbool van voortleven, ondanks verlies. Elk verhaal, elke herinnering, elk stil gebed hier, wordt één blad in dit grotere geheel.

De Tuin is ook de plek waar je geen woorden hoeft te vinden om je verdriet uit te leggen. Want wie rouwt, weet vaak geen antwoord te geven op de vraag: hoe voel je je? En wie wil steunen weet niet altijd het juiste te zeggen.

Of het juiste te doen, namelijk ... luisteren.

Luisteren naar verhalen over verdriet, over afscheid, over mooie momenten.

En niet één keer, maar meerdere keren.

Hier weten we dat.

Onlangs verscheen een column van journalist en filmmaker Sinan Can over rouw.

Hij noemde het een storm in iemands borstkas. Een stem, die niet meer klinkt, maar nog wel nagalmt in je hoofd. Wakker worden en heel even vergeten, tot het besef weer binnenkomt. Hij eindigde met de wens, die mensen in het Perzisch zeggen: *Ba to hamdardam: 'ik voel met je mee*. Hamdard betekent letterlijk *samen-pijn*.

Verdriet dat je niet alleen hoeft te dragen, maar dat je kunt delen, als is het maar voor even. Dat is wat ik ons allemaal wens vandaag.

Dank jullie wel.

Janny Knol, korpschef

